

საბჭოთავო კავშირი

საბჭოთავო კავშირი

დაზავების დღე კორეაში მთელი ქვეყნის მშვიდობისმოყვარე ხალხთა შეიშისა და გამარჯვების დღეა!

შვიდობა!

AZ MIP

和平

PAI

ხან. ი. თბი

ს ი ა ს ბ ი

მოკითხვით და ნახკა ნაჭვრით

საბ. სსრ განათლების სამინისტროს კაპიტალური მშენებლობის განყოფილების უფროსს
 აშხ. ალექსანდრე ლაღუას

ჩემი საარდადეგო სალამი და კეთილი სასკოლო-სამშენებლო სურვილები, აშხ. ალექსანდრე!

ამას წინათ სათითაოდ ჩამოვუარე თქვენს სამშენებლო ობიექტებს და ჩემდაუნებურად ჩამოთქრა სიტყვა „არდადეგა“. კარგა ხანს ვიფიქრე, შუბლზე თითი მივიჭარე და დავასკენი, რომ სიტყვა „არდადეგი“ ორი სიტყვისაგან უნდა შედგებოდეს: „არასაგან“ და „დადექისაგან“. არ დადგეო, მოგვიწოდებს ეს პატიოსანი სიტყვა და გვაფხიზლებს არ შეეჩერდეთ, გახურებული სამშენებლო სეზონის დროს საქმეს თავი არ მივანებოთ.

1948 წლიდან რამდენი ზაფხული გავიდა, რამდენჯერ მოგვიწოდებდა დრო — „არ დადე“, „არ შეჩერდე“, მაგრამ ზნაურის რაიონის სოფ. აგნევის, ორჯონიკიძის რაიონის სოფ. კიცხისა და ბორჯომის რაიონის სოფ. პატარა ცემის სკოლების მშენებლობის დამთავრების საქმეს საქმე თავში საცემად აქვს. ამ სკოლების მშენებლობა 1948 წელს უნდა დამთავრებულიყო, მაგრამ დღესაც მათი მოქველებული კედლების წინ ქათმების განაქექივით ყრია ქვიშა-აგური და დრო კი — „არ დადეო“ იძახის.

ვიცი ამ სტრიქონებს წაიკითხავთ და იმ წუთასვე თავის მართლებას დაიწყებთ: „მე რა შუაში ვარ, მე მხოლოდ 1953 წლის 18 მაისს დავიწყე მუშაობა ამ თანამდებობაზეო. კეთილი და პატიოსანი, ჩვენ შესანიშნავად ვიცით, რომ სკოლების მშენებლობის საქმე თქვენმა „წინაპარმა“ ივანე შავიშვილმა წაიყვანა შავად და პროკურატურასაც მოხერხებულად დაუძვრა, მაგრამ წარსული დროებით ისევ პროკურატურას მივანდოთ და ჩვენ კი წლებგანდელი მესამე კვარტალისათვის დასამთავრებელ სასკოლო შენობების მშენებლობას გადავაგლოთ თვალი.“

მოლა მასრაღინა განათლების სამინისტროში

ქ. მახარაძის საშუალო სკოლის მშენებლობა მიმდინარე წლის მესამე კვარტალში უნდა დამთავრდეს. მშენებლობის დასამთავრებლად ხარჯთაღრიცხვით საჭიროა 495.500 მანეთი, სინამდვილეში მესამე კვარტალში დასახარჯად დაშვებულია მხოლოდ 200.000 მანეთი.

მოლა მასრაღინა — ახლა კა მივხვდი, თქვენო უგანათლებულესობებო, თუ რატომ არ შეგაქვთ სახელმძღვანელოებში ჩემი ანეგლოტები.

სამშენებლო სეზონი იწურება, სწავლის დაწყება კარზე მოგვადგა, მაგრამ ქ. ცხაკაიას ვაჟთა მეორე საშუალო, თბილისის გარეუბნის სოფელ ნორიოს 8-წლიანი სკოლის ახალი კორპუსების აშენება და მცხეთის რაიონის სოფ. ბიწმინდის, წეროვნისა და ერედას, გარდაბნის რაიონის სოფ. ტატიანოვკის, ლაგოდეხის რაიონის სოფ. ორჯონიკიძისა და თბილისის სტალინის რაიონში ასაშენებელი სკოლები ჯერ კიდევ კალატოზ-დურგალ-ხუროების გამოფხიზლებას ელიან. როდისღა, აშხ. ალექსანდრე, აგვისტო იწურება და სექტემბერი კარზე მოგვადგა!

როგორც საქმესთან ახლო გაცნობამ დამარწმუნა, თქვენს სასკოლო მშენებლობათა პროექტებსა და ხარჯთაღრიცხვებს შორის ზოგჯერ ისეთი წინააღმდეგობა ყოფილა, რომ აშენების შემდეგ ამ სკოლებში სასწავლებლად ახალშესულ შვიდი წლის ბავშვებსაც კი გააცინებს. ასე მაგალითად: კაჭრეთის რაიონის სოფ. მახარაძის სკოლის მშენებლობის ხარჯთაღრიცხვაში, (რომლის გადაანგარიშება 1952 წელს ხელახლა მოხდა), პროექტით გათვალისწინებული კედლების წყობის მოცულობა მექანიკურად შემცირდა 244 კუბმეტრით, 55 ათასი მანეთის „ეკონომია“ გაკეთდა და ის კი გაუთვალისწინებელი დარჩა, რომ სამკედლიანი შენობა ოთხკედლიანს არ ნიშნავს. შვიდი წლის ბავშვს კი არა, ახალდაბადებულ ჩვილსაც ძალაუნებურად გააცინებს ის გარემოება, რომ ამავე ხარჯთაღრიცხვაში ერთი უბრალო გარემოება არ არის გათვალისწინებული: სოფ. მახარაძეში არ მოიპოვება მშენებლობისათვის საკმარი „წყლის მასალა“, ესე იგი წყალი. იგი თორმეტი კილომეტრის სიშორიდან უნდა მოტანილიყო და, მართალია, წყალი უფასოა, მაგრამ ასეთი გარემოების გამო თქვენ იგი ღვინის ფასად დაგიჯდებოდათ.

პროექტიდან ხარჯთაღრიცხვების განსხვავებამ ნახევრად უსაძირკვლოდ და უსხვენოდ დატოვა გორის რაიონის სოფ. ვარიანის სკოლა, ხოლო მარნეულის სკოლას მხოლოდ ორი მხრიდან შემოავლო ღობე.

მიუხედავად მრავალი დადგენილება-მითითებებისა, აშხ. ალექსანდრე, თქვენდამი რწმუნებული დაწესებულება დღემდე არ დაინტერესებულა სისტემატურად მიეღო ინფორმაცია ადგილებიდან სამშენებლო ობიექტებზე სამუშაოთა მიმდინარეობის შესახებ, თქვენი მუშაკები შავი ქირივით ერიდებიან ადგილებზე ჩასვლას, თურმე, მაშინაც კი, როცა დამთავრებული სასკოლო შენობა საექსპლოატაციოდ უნდა მიიღონ. ეს რომ ასე არ იყოს, მიმდინარე წლის მარტში საექსპლოატაციოდ გადაცემულ მახარაძის რაიონის სოფ. ნაგომრის სკოლის შენობა სასპორტო დარბაზისა და საკვამლე მილების გარეშე არ დარჩებოდა. (სახურავ-იატაკის შეღებვაზე თუ ალარაფერს ვიტყვი).

ჩემი კეთილი სურვილები გადაეცით, აშხ. ალექსანდრე, რაისაბკოს აღმასკომთა იმ ხელმძღვანელებს, რომლებიც საქმისადმი მუყაითობას მხარეთქობზე წოლას არჩევენ, სკოლების დროზე, კარგად აშენების საქმეს ყურადღებას არ აქცევენ და ჩემი სახელით გაახსენეთ, რომ სიტყვა „არდადეგი“, ანუ „არ დადექი“ თანამდებობის პირისათვის ცოტა სხვანაირად აიხსნება.

თქვენი ნახკა

თბილისის ორჯონიკიძის სახელობის კულტურისა და დასვენების ცენტრალური პარკის დირექცია კულტურულ დასვენებას გვთავაზობდა. სპეციალურად გამოშვებული უზარმაზარი აფიშა საზეიმოდ გვაუწყებდა, რომ კვირადღეს პარკში გაიმართებოდა გრანდიოზული სეირნობა-მასკარადი სხვადასხვა გასართობებითურთ: კონცერტებით, ცეკვებით, ატრაქციონებით, ფერადი ფეიერვერკ-ილუმინაციებითა და ყველა ამ სიკეთით გამსაზინძლებას აფიშის ავტორები იმ შესაშვები ბილეთებით გვპირდებოდნენ, რომლის ფასი ერთი სამად იყო გაზრდილი.

აბა, ივლისის სიცხით შეწუხებული დედაქალაქში დარჩენილი რომელი თბილისელი დაუდგებოდა ამ ცდუნებას. სეირნობა!.. მასკარადი!.. იყიდე შესასვლელი ბილეთი და ჰიდა... თუ გინდა—კონცერტს მოისმენ, გინდა—კინოს ნახავ, გინდა—იცეკვებ... ცალ ჯვალს ცაში ატყორცნილ ფერად შუშუნებს გადაავლებ... ისურვებ—სამასკარადო ტანსაცმელს გადაიცვამ („ბაღს მრავალი სამასკარადო მორთულობა აქვს მსურველებისათვის განკუთვნილი“, გვაუწყებდა აფიშა), ან გრაფად გამოეწყობი, ან ჰიდალგოთ, ან კინტოდ, თუ გსურს ეშმაკადაც, თავზე რქებს დაიდგამ, ბოლოში კუდს მოიბამ, თვალებს ნიღბით აიფარებ და იმხიარულე რამდენიც გულს სურდეს!.. ბოლოს, თუ დაილაღე, მტკვრის პირად გადი და მდინარიდან მობერილ გრილ ნიავს შუბლი მიუშვირე...

ასეთი ოცნებებით აღსავსე გავეშურე პარკისაკენ. მით უფრო, იმ კვირადღეს „დინამოს“ სტადიონზე ფეხბურთის თამაში არ ყოფილა. ასე რომ, როგორც სულიერად, ისე ფიზიკურად სრულიად დამშვიდებული და დასვენებული ვიყავითქვენ თვითონ წარმოიდგინეთ, როგორი ალტაცებული მიედიოდი ხმაურიან და მხიარულ მასკარადში მონაწილეობის მისაღებად.

პირველ ყოვლისა, ერთმა გარემოებაში გამაოცა. პარკში შესასვლელი ბილეთის ყიდვისას, მოლარემ ოდნავ დაკმუქნილი ბილეთი მომაწოდა, რომელიც ბაღში შესვლისას კონტროლიორმა გამომართვა და „კონტროლი“ არ მოახია, ისე გადამაღა. ბაღში შესასვლელთან კი ასეთი განცხადებაა გაკრული: „შესასვლელი ბილეთები შეინახეთ გამოსვლამდე“. ალბათ კონტროლიორები ძალზე დაინტერესებულნი არიან ამ ბილეთებით, რომ ასე ხარბად აბრუნდნენ მათ მოქალაქეებს. ადვილი შესაძლებელია ჩემმა ბილეთმა კიდევ მრავალი რეისი გააკეთა კონტროლიორიდან მოლარისაკენ, მოლარიდან—პარკში შემავალ მოქალაქისაკენ, მოქალაქისაკენ—კვლავ კონტროლიორისაკენ და ასე შემდეგ...

ბილეთზე ფიქრი ბოშების კრელ კაბებში გამოწყობილმა ქალებმა შემაწყვეტინეს. ერთი შეხედვით, შესანიშნავი სამასკარადო სანახაობა იყო. ყოველკუთხეში, ბილიკზე თუ ხეების ძირას იდგნენ ისინი, ხელში ფერადი ბუშტები, საპიპინებლები, რეზინის ძაფზე ჩამოკიდებული ბურთები ეჭირათ. ახლო რომ მივედი, ჩემთვის ყველაფერი ნათელი გახდა. რის მასკარადი!.. ისინი ხელზე გამყიდველნი აღმოჩნდნენ, რომლებიც ძვირ ფასებში ჰყიდდნენ შინ ნაკეთებ სათამაშოებს. არ ვიცი, რომელი საეპრო ორგანიზაციის წარმომადგენლები იყვნენ ისინი, მაგრამ პარკის დირექცია რომ ამ მეწვრილმანეების წინააღმდეგ არავითარ ზომებს არ ღებულობს, ეს იმ მამებმა და დედებმა უკეთ იციან, რომელთა ბავშვების გამოსაჯავრებლაც ყოველ ფეხის ნაბიჯზე იყვნენ ისინი ჩასაფრებულნი. ვანილისა და ნაფტალინის გადაყიდველნი-ლა აკლდა ბოშაქალების იმ „პროცესიას“.

არც პარკის დირექციის შეპირება გამართლდა სხვადასხვა სანახაობათა უფასოდ ჩვენების შესახებ. გარდა ღია ესტრადაზე გამოფენილი სასულე ორ-

კესტრისა, რომლის მუსიკა ბაღის მიყრუებულ კუნჭულშიც კი ისმოდა, არაფერი არ იყო უფასო. ცეკვა გსურდა, ახალი ბილეთი უნდა შეგეძინა, კონცერტი გინდოდა გენახა, სხვა ბილეთი უნდა გეყიდა, კინოსათვისაც დამატებით ფასს თხოულობდნენ.

მოზღვავებული ბავშვების სასწრაფოდ თავიდან მოსაცილებლად კარუსელი ხუთი წუთის ნაცვლად ორ წუთს ტრიალებდა და უსულგულო ძიები შეუბრალებლად აღრე ჩამოსვამდნენ ხოლმე ცხენებიდან, ბატებიდან, ლომებიდან და ეტლებიდან სეირნობით დაუქმყოფილებელ ბავშვებს.

ერთი სიტყვით, მთელი პარკი გადაქცეული იყო დიდ ბაზრად, სადაც ყველგან ახალ-ახალ საფასურს მოითხოვდნენ თქვენი გაზრდილი ცნობისმოყვარეობის დასაკმაყოფილებლად.

პარკის ათასეულ დამსწრეთა შორის ხუთიც არ იყო მასკარადის ტანსაცმელში მორთული და ისინიც უხერხულად დადიოდნენ მოსეირნეთა შორის. მასობრივ ღონისძიებათა მოწყობის მესვეურებმა ვერ მოახერხეს გასართობად მოსულ თბილისელთა ორგანიზება. მთელი ღამის განმავლობაში ხუთიოდე შუშუნა-ლა აუშვეს და ამით ამოსწურეს შეპირებული ფერადი ფეიერვერკ-ილუმინაცია. თუ ამას დავუმატებთ ჯიხურებში გასაყიდად გამოტანილ თბილ ლიმონათსა და ლუდს, მასკარადის სურათი სრული იქნება.

დალლილი, დაქანცული, დაუქმყოფილებელი და ჯიბეცარიელი გამოვედი პარკიდან. ჩემს წინ შუახნის კაცი და თორმეტიოდე წლის ბიჭი მიდოდნენ. უცებ ბიჭი შეჩერდა, მობრუნდა, ერთხელ კიდევ შეხედა ხალხით სავსე კულტურისა და დასვენების პარკს და დალლილი ხმით ჩუმად ჩაილაპარაკა:

— მამი, ეს რა მასხარადი იყო!.. მართლაც და რა „მასხარადი“ ასეთი „მასკარადების“ მოწყობა!..

შეშინებულმა უშვალა

ტყიბულში ახალშენებულ საერთო საცხოვრებელ სახლს აივანი ჩამოენგრა. სახლის მშენებლობას ხელმძღვანელობდა ინჟინერი ვ. სანაძე.

გაზეთებიდან

ნახ. დონისა

1. მივლავი კომისიის წევრი — ეს აივანი რატომ-ღაც არღვევს სახლის საერთო არქიტექტორულ ხტილს...

2. ინჟინერი სანაძე — არ მოგწონთ?.. ინებეთ, ბატონო, ეხეც უაივნო სახლი!

ბაგრიის ზღვა და წვიმა

მე და ნიანგი ნელ-ნელა გავყეთ სტალინის სახელობის პროსპექტს, რომლის აქეთ-იქით აწვდილიყვნენ სანატორიუმები. მის თეთრი კედლები.

უეცრად დაიქუხა. ყომრალი ღრუბლებიდან გამოვარდა ელვა და მთების ფერდობებზე დაიკლანა.

— არიქა, სადმე შევეფაროთ, თორემ აქაური წვიმის ამბავი რომ ვიცი, სულ ერთიანად დაგვალბობს. — დავიძახე მე.

იქვე ახლო მდებარე სახლში შევცვავდით და თავისუფლად ამოვისუნთქეთ.

სახლში არაფერი ჩანდა. გაკვირვებულებმა მიმოვიხედეთ, რადგან საწოლები, მაგიდა, სკამები და ოჯახისთვის ყველა საჭირო ნივთი იქვე იყო. უცნაურად მომეჩვენა ეს და დავეკვირვებო. უეცრად შევამჩნიე, რომ წვიმამ თავით ფეხებამდე გამიარა და ღვარად დაიწყო ძირს ჩამოდენა. როცა წყალი კოჭებს ზევით ამცდა, ხატაკზე დადგმულ ტაშტებიდან და ვედროებიდანაც გადმოდენა დაიწყო. ავიხედე ზევით და შავ-შავი ცა დავინახე, ელვა-მეხით შუაზე გარღვეული. უმინო ფანჯრებიდან ქარმა შემოგვიტია და ფანჯრის დამპალი ჩარჩოები ძირს გადმოყარა.

შეშინებულები გამოვცვივდით და მის მომიჯნავე სახლს მივაშურეთ.

აქაც ისეთი ამბავი დაგვხვდა. ოჯახის ავეჯი იქვე იყო, კაცის ქაჭანება არსად.

ის იყო აქედანაც ვაპირებდით გაქცევას, რომ მაგიდის ქვევიდან ქათამივით გალუმპულმა ქალმა გამოყო თავი.

— ნურსად ნუ წახვალთ, ბატონო, ტყუილად დაიღლით მუხლებს. ამ გაყოლებზე სულ ასეთი სახლებია: 41 ნომერი, 43, 45, 47, სულ ასეა მინგრეულ-მონგრეული. კურორტთა სამმართველოს ეკუთვნის და შვიდი წელია არ შეუკეთებია.

გაკვირვებულებმა შევიხედეთ მაგიდის ქვეშ. ახალგაზრდა ქალი კრუხივით გადაფარებოდა შიშისაგან მოკუნტულ ორ ბავშვს და მაშინვე მივხვდით, თუ პირველ სახლში რატომ არაფერი არ დაგვხვდა.

რა მნიშვნელობა ჰქონდა სად დავსველდებოდით. გამოვვდით გარეთ, რადგან ცის სუფთა წყალი ვარჩიეთ დაქანულ სახურავისას.

ნიანგმა დარცხვენით შემომხედა და მაინც გამამხნევა:

— არაფერია, მალე გადაიღებს წვიმა; ერთ წუთს რომ დარია, მეორე წუთს წვიმს აქ, ანდა პირიქით. მივიდეთ სასტუმროში და იქ დავიშროთ სველი ტანსაცმელი, მერე ჩავწვეთ ფუმფულა ლოგინებში და ვიგორაოთ.

სასტუმრო „გაგრიფის“ კომენდანტი თავაზიანი კაცი გამოდგა. ჩვენი მწუხარება გაიზიარა, მაგრამ ბინის მოცემამდე ცივი უარი გვითხრა.

— არ გვაქვს, ბატონო, და რა ვქნათ? ა, აგერ კითხეთ ამ პატიოსან ქალს, თუ ყველა ნომრები დაკავებული არაა. ასეა, ხომ, დაშა! ა, ბატონო, ხედავ, თავი დაიქნია. ასეა და რა ვქნა!

დამლაგებელმა ქალმა კომენდანტის სიტყვები დაადასტურა, მაგრამ ნიანგი მაინც დაეკვდა.

— ნუთუ არც ერთი ნომერი არ არის თავისუფალი?

— არ არის, ბატონო, და რა გიყო ახლა? მთელი კურორტთა სამმართველოს სანატორიუმის ექიმები აქა ცხოვრობენ, ზოგი მათი ბუხპალტერი და ექთანიც აქ შემოგვეხიზნა და ხომ ვერ გამოვყრი აქეთ თქვენი გულისათვის?

— კი, მაგრამ აქ, დამსვენებლები ან საქმეზე მოვლინებული ხალხი უნდა იყოს და ბუხპალტერ-ექიმებს რა უნდათ?

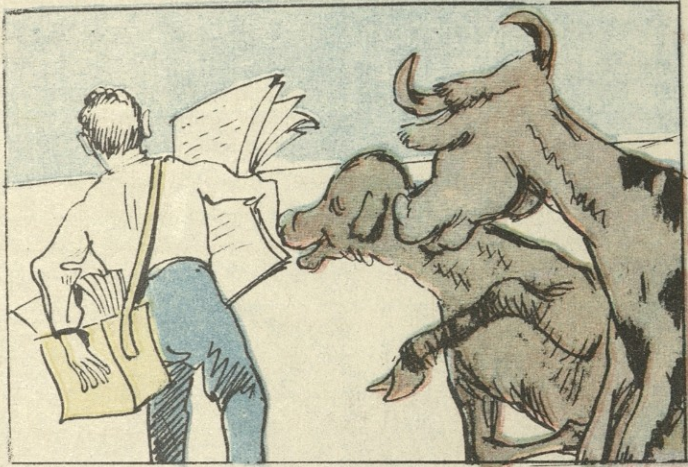
— რაც თქვენ გინდათ, ბატონო, ის იმათ უნდათ. ამ უღვაშს გეფიცებით, ოცდაათ ნომერზე მეტი აქეთ დაკავებული.

ბანკარბულაბა-ძირაულ რგოლაბლა

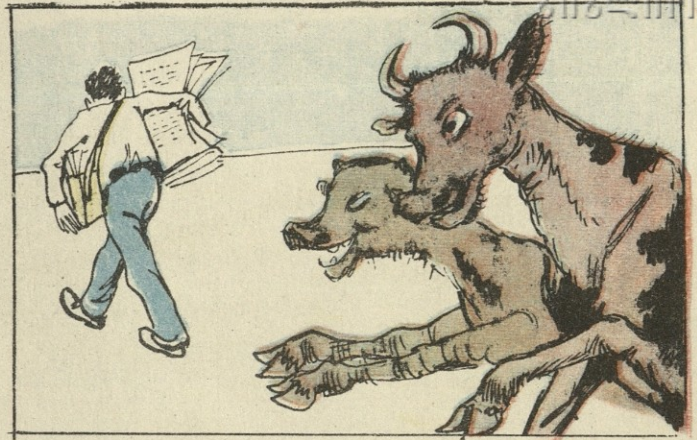
ზოგიერთი კომედიონობა უყურადღებობას იჩენს პირუტყვის საკვების დამზადების საქმეში.
გაზეთებიდან

საქრებულო
საბჭოთაო

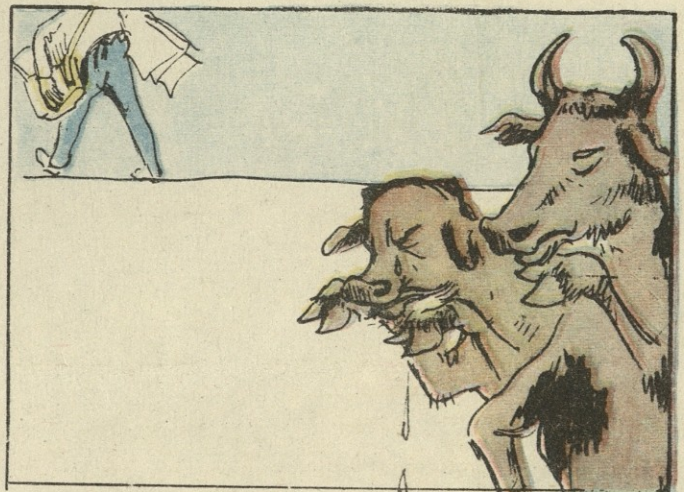
1. — ფოსტის დამტარებელს კომედიონობის თავ-
მჯდომარესთან შიაკვს ეგ ცირკულარები ჩვენთვის საკვების
დამზადების შესახებ...
— შერე?!

2. — ფერმის გამგე გადასცემს მწყემსს...
— შერე?!

3. — თავმჯდომარე ფერმის გამგეს გადასცემს ცირკულ-
არებს...
— შერე?!

4. — მწყემსი სახრეს მოიმარჯვებს და ჩვენ მოგვადგება:
„რა გაბლავლებთ, თქვე ოხრებოო...“

მან სათითაოდ დაგვათვალეირებინა ოთახები.

— ა, ბატონო, ახლაც თუ არ გჯერათ, თავს მოვიკლავ პირდაპირ.

ყველა ოთახი მართლაც დაკავებული აღმოჩნდა. ბოლოს, ღამის გასათევი რაკი არა გვქონდა, შევებრაღეთ იმ კაცს და ერთი ნომერი გაგვიღო.

— ხედავთ, ბატონო, აქეთ-იქით ორ კაცს ძინავს. ნუ გააგებინებთ თვარა ერთ აყალმაყალს ატეხენ. იატაკზე დაწეპით წყნარად და დეიძინეთ. ზაფხულია და გაცივების არ შეგე-
შინდეთ.

რაკი გარეთ არ დავრჩით, ესეც ვიკმარეთ და გავწურეთ ტანსაცმელი. გავწურეთ, მაგრამ ისე გრილად ვიყავით, რომ ცახცახი აგვიტყდა. იძულებულნი გავხდით ერთმანეთს მივკრო-
ბოდით და ისე დაგვეძინა.

შუალამისას რაღაც წამომედო ფეხზე და ვილაცამ ძირს ბრაგვანი მოაღინა. გამომეღვიძა თუ არა, გინება მომესმა:

— ასე დავეფსოს ცოლ-შვილი, რავაც მე კინალამ თვა-
ლი დავიფსე, ვინ ხარ შე ვოჯახამოსაწყვეტო, რავა გათხლა-
შულხარ პოლზე. გუშინწინ იყო, ვინცხა შემომიგდო აქანე, გუშინ იყო კიდეც—ვინცხა, ახლა ეს შემოუყვანია იმ დასალუ-
პავს, რა მეშველება ახლა მე, თუ ასე გაგრძელდა. დედეს, რა მეშველება! ადექი, ვინ ხარ, ადამიანო! ეივსო სახლი წყლით, არ დაიხრჩო მაინც.

დაფეთებულები წამოვცვივდით ფეხზე.

— წყალში გვიძინებია, დალოცვილო, ალბათ, ძალიან და-
ვილაღეთ ხეტიალით. ცოტა ადრე გაგვადვიძებდი შენც, შე
კაი კაცო!..

— ე ბიჭო, მაგის დრო არ არი, მიშველე თუ კაცი ხარ, სინათლე მაინც აანთე, შენ მხარეს არის.

ავანთე სინათლე და შეშინებულმა შევეყირე, რადგან ვერც ნიანგის ქული და ველარც ჩემი შლაპა დავინახე მაგი-
დაზე. მივიხედ-მოვიხედე და ოთახის ახლანდელი პატრონის ხელ-
ში აღმოჩნდა: იდგა ის დალოცვილი და ჭერიდან ჩამომდინარე
წყალს უშვერდა.

— მე მგონი ზრდილობა დაგიკარგავთ, ბატონო, რომ სხვის ქულს უბოდიშოდ ეპყრობით.

— ნუ დამძრახავთ, ჩემო ბატონო, ტაშტები და ვედროები გაივსო და გადაღვრას ვერ აუდივართ. აი იმ პატიოსანი კაცის ჩექმებსაც პირზე გადმოსდის უკვე წყალი და თქვენი შლაპა-
დარჩა უქმად მაგიდაზე. ეგერ გაივსო კიდეც, გაიტა გადაღვა-
რე, თვარა ამალამ ყველას გაგვგუდავს, თუ დაგუბდა... რაო, ბატონო, სხვა ოთახშიო? აჰ, არ გაბედოთ! იქ უარესი ამბავი იქნება ახლა. გაიტა შენს გაზდას, დაცალე, თორემ დაიღვარა ნახევარი იატაკზე...

დაფეთებულ-დაბნეულები შევეყურებდით მე და ნიანგი ერთმანეთს და ვინატრეთ მალე გათენება, რომ როგორმე ცო-
ცხლებს გავგვეწრო და შემდეგში უსაგზუროდ აღარ წამოვსუ-
ლიყავით აქეთ.

ლ. მრეღაშვილი

ნახ. მ. მახინავი

ზღვის ტალღების ხიფათულით
მთა და ბარი გადალახა,
მაგრამ ნაპირს რომ მიადგა,
ზღვა თვალითაც ვეღარ ნახა!

ზაფხულის შუადღეა. გავარჯობულ ჰაერში რალაცნობრივ, ახირებული ხმები გაისმის. თითქოს ცაში დასიციხული თხები კიკინებენ და ცხვრები ბანს ეუბნებიანო. ეს უცნაური ხმაური ესმით სოფლიდან რაიონის ქსენონში ლასლასით მიმავალ ავადმყოფებს.

— ეჭვი, ნეტა რა კიკინი ისმის? ცა ხომ არ გაიხსნა ი ტიელია?

— არა, ზეცაში თხებსა და ცხვრებს რა უნდა? ვერა ხედავ ა იმ სასწრაფო დახმარების მანქანასა? იქიდან მოისმის ეს გნიასი.

— ალბათ დაჭრილი ვინმე თუ მოჰყავთ საწყალი.

მართლაც წუთი და გლებებს გვერდით ჩაუქროლა კაქრეთის რაიონსავედმყოფოს სასწრაფო დახმარების მანქანამ. ღია საარკმლიდან რეაგრებილი თავები გადმოიყვით და წვერებს აცანცარებდნენ მეწველი თხები; ისინი თითქოს პროტესტს უცხადებდნენ უდიერ შოფერს სწრაფი სვლისთვის და შესჩიოდნენ გვერდით, სავარძელზე მსხდომ ცხვრებსა და ბატენებს:

— კი, კი, კი, კი-ი-ი-ი!

— ბე-ბე-ე, ბე ე-ე, — „უპასუხებდნენ“ ცხვრები.

აი, მანქანამ ჩაიქროლა, გზაზე კორიანტელი დააყენა და თვალს მიეფარა. მგზავრები კი გაოცებას ეძლევიან და თავის ქნევით გაიძახიან:

— ჰე, ჰეი, რა ოინბაზია ე ჩვენი გამგევი, რა მოაფიქრებინა თხები-ბისა და ცხვრების ავტოთი გადაყენა, ჰა?

— რა ვიცი, შეილოსა, მანქანა ჩვენითვის შეიძინა პუნქტმა და...

— შენ ეგა თქვი: ჩვენ ფეხით გვაწინააღმდეგებს ამ სიციხეშია, მაგას კი თხები გადაჰყავს.

— ეგ რა არი, ამას წინათ კირი და ავტოთი გადაზიდა მაგ მსუბუქი მანქანითა: მარანს ყური უნდა მოვადგაო, — იძახდა.

— ეებს, ჩემო ძმაო, რაც მაგან ოინი და უკადრისი არ ჩაიძინოს — ის გაგვიკვირდეთ, თორემა ეგ რა გასაკვირველია? — ჩაურთო ერთმა გულ-ქაოსკენით.

— რაო, დავიჯერო ი ჩვენი პუნქტის გამგე ვარაზანაშვილი ეგეთი თავგასულია?

— რა „დაჯერება“ გინდა, შენი თვალით არ დაინახე? მაგრამ რაც ის ოინებსა სჩადის, ეგ იმასთან — გოზინაყია.

— ვითომ ისეთი რა ქნა? ალბათ ი ექთანებს რომ დაერია, იმაზე თუ იცი რამე.

— ვიცი, როგორ არ ვიცი!

— მაინც რაო, ბაციკავ? ვვითხარი შენს გაზრდასა.

და „ბაციკამ“ ცნობისმოყვარე თანამგზავრებს დაწვრილებით მოუთხრო ერთი ქეიფის ამბავი: შეზარბოშებული გამგე ვარაზანაშვილი ტრფი-ალების ეშხის ალში გაეხვია და ქეიფიდან დაბრუნებულმა თავის კაბინეტში „სამსახურის საქმეზე“ გამოძახებულ ექთანებს რაინდულად გული გადაუშალა. იგი პირველად სიყვარულში ექთან გ-ს „გამოლტყუა“ და გაუპატიურება დაუპირა, ის-ის იყო სწვდა მკლავებში, მაგრამ უცებ კაბინეტის კარებზე რალაც მიჯახუნება და ფხაქნა გაისმა. თურმე ნუ იტყვი, გ-ს სახლიდან კატა გამოჰყოლოდა და რაკი პატრონის ლოდინი მოეწყინა, მიახტა კარებს და ფხაქნა დაუწყო. ვარაზანაშვილმა იფიქრა დანაშაულზე წამასწრესო და მსხვერპლს ხელი უშვა. შემდეგ კი, იცოცხლეთ, ჯავრი იყარა კატაზედა: ზამბილში ჩასვა და საღლაც ხევი გადააგდო — ხელი რათ შემოშალო.

რაკი გ-ი ხელიდან გაუსხლტა, ვარაზანაშვილმა ასეთივე ხერხით „სიყვარულობა“ სცადა მეორე ექთან კ-სთან, მაგრამ პასუხად სილა მიიღო. შემდეგ თავაწყვეტილმა უფროსმა სანიტარი ქალი შეიტყუა, რომელიც აღშფოთებულ-აცრემლებული გამოექცა.

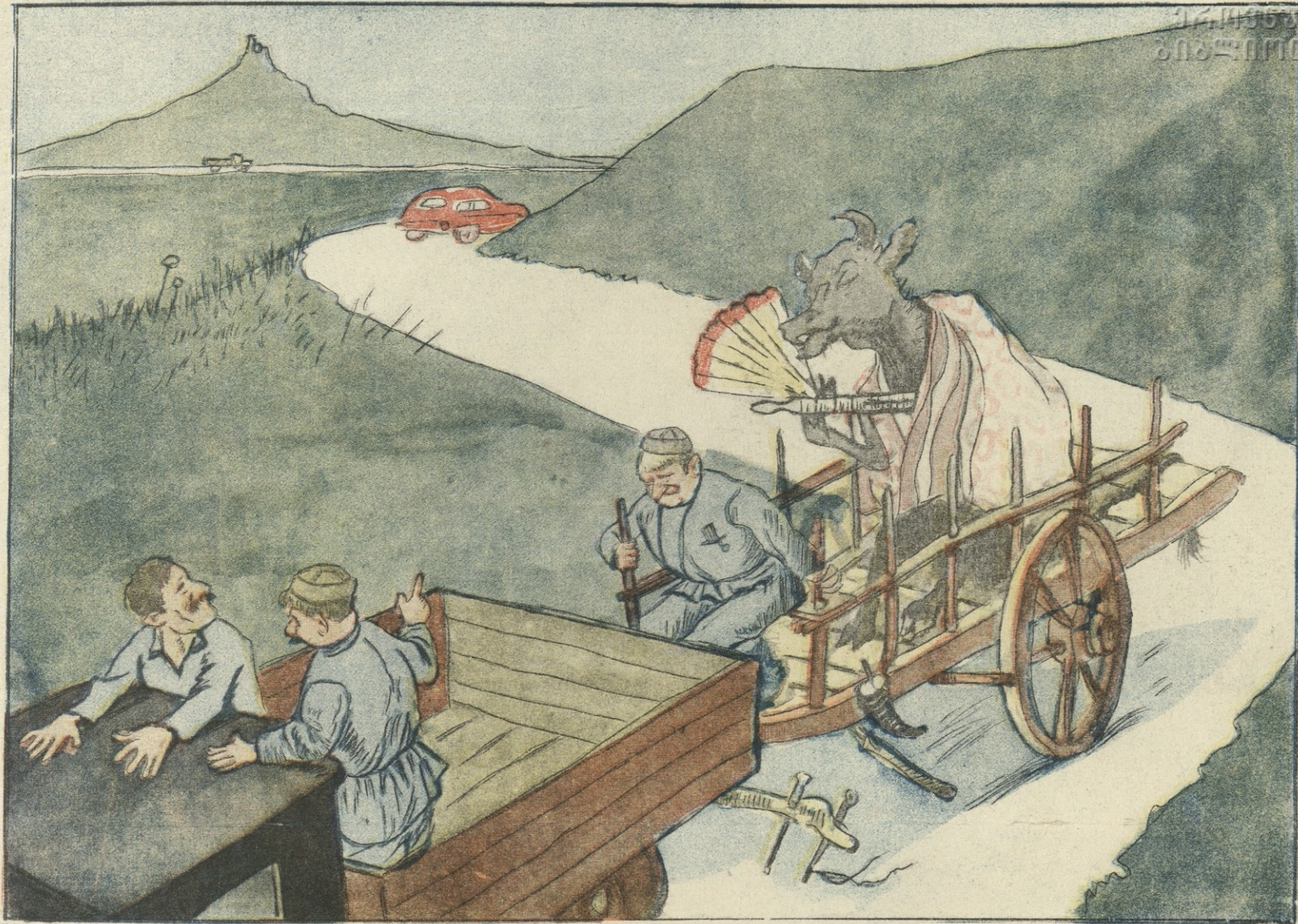
— ეგ ხომ ყველამ იცის ამ ჩვენს რაიონშია, — შეაწყვეტინა ბაციკას ერთმა თანამგზავრმა, — მეგონა ახალს გვეტყოდო, მაგის საჩივარი ხომ ჯერ კიდევ ოლქის დროს ჯანგანყოფილებაშიც შეიტანეს, რაკომშიც, სსამართლოშიც, მაგრამ ვარაზანაშვილი არ იცი რა მოხერხებული კაცია? ყველგან ისე ჯარასავით დაატრიალა საქმე, რომა მთელი დანაშაულობა ხახვივით შეინარჩუნა.

და ასეთი მუსაიფით განაგრძეს გზა საავადმყოფოსაკენ მიმავალმა გლებებმა. როგორც ზემოდწერილი ახირებული სანახაობა, ისე ეს საუბარი კაქრეთის რაიონის შარავაზე მოხდა, ექიმი ვარაზანაშვილიც ამავე რაისავედმყოფოს გამგე იყო. იყო და აღარ არის: ის მოხსნეს, მოაცილეს, როგორც უდიდისი და აბეზარი ადამიანი, მაგრამ ერთი კითხვა დარჩათ კაქრეთელებს, რაც ჩვენც გესურს გავიმეოროთ:

ნუთუ მართო ეს კმაროდა იმ დანაშაულობათა სასჯელად, რაც ვარაზანაშვილმა ჩაიძინა და რაც მკვერმეტყველურად იყო მოთხრობილი ბაციკას საუბარში?

გვგონია, რომ არა.

საქართველოს
საბჭოთაო
საქართველო

— ეს რა მოუგონია ჩვენს მათეხა, ცირკში გამოხვლას აპირებს?!
— არა, ფური გაუხდა ავად და რაიონში მიყავს ვეტეჩიმთან.

ნიანგმა უხველა

● რედაქციამ მიიღო კორესპონდენცია, სადაც მხილებული იყო მცხეთის არტელ „ახალშენის“ გამგეობის ცუდი მუშაობა. არტელის გამგეობის თავმჯდომარე შ. დონდუა და მისი მოადგილე მ. გამყრელიძე ძალზე სუსტად ხელმძღვანელობდნენ არტელის სამეურნეო საქმიანობას, ირღვეოდა საფინანსო დისციპლინა, ადგილი ჰქონდა 4-5 თვის განმავლობაში მუშებზე ხელფასის გაუცემლობას, ცუდად იყო დაყენებული შრომის დისციპლინა. გამგეობის თავმჯდომარის მოადგილეს მ. გამყრელიძეს ბრალი ედებოდა აგრეთვე ლოთობაში და საყოფაცხოვრებო საკითხში თავშეუკავებლობის გამო.

რედაქციამ კორესპონდენცია ზომების მისაღებად გადაუგზავნა საქ. კ. ბ. მცხეთის რაიკომს.

არტელ „ახალშენის“ გამგეობის თავმჯდომარე შ. დონდუა გათავისუფლებულია თანამდებობიდან, ხოლო თავმჯდომარის მოადგილე მ. გამყრელიძე ლოთობისა, საყოფაცხოვრებო საკითხში თავშეუკავებლობისა და ალიმენტის გადაუხდელობისათვის მოიხსნა სამუშაოდან.

ნიანგმა ვერ უხველა

● შრომის ქ. № 9 სახლში მცხოვრებნი 1945 წლიდან დაიდან თბილისის ორჯონიკიძის რაიონის საბინაო სამმართველოში და მათი სახლის სახურავის შეკეთებას მოითხოვენ. „მეორე კვარტალში“, „მესამე კვარტალში“ — პირდებიან საბინაო სამმართველოს ბიუროკრატები და სახლის სახურავის შეკეთება გეგმიდან გეგმაში გადადის.

ამა წლის იანვარში აღნიშნულ საკითხზე მამხილებელი მასალა მიიღო ნიანგმა. მასალა ზომების მისაღებად გადაეგზავნა ორჯონიკიძის რაიონის საბინაო სამმართველოს, რომელმაც შეგვატყობინა, რომ „სახლში აუცილებელი და გადაუდებელი სამუშაოების ჩატარება გათვალისწინებული იქნება წინდინარე წლის მეორე კვარტალში“.

მიმდინარე წლის მეორე კვარტალის შემდეგ მრავალმა წყალმა ჩაიარა შრომის ქ. № 9 სახლის სახურავში, მაგრამ საბინაო სამმართველოს მუშაკებს რედაქციისა და ხსენებულ სახლში მცხოვრებთა მოტყუების გარდა არაფერზე უფიქრიათ.

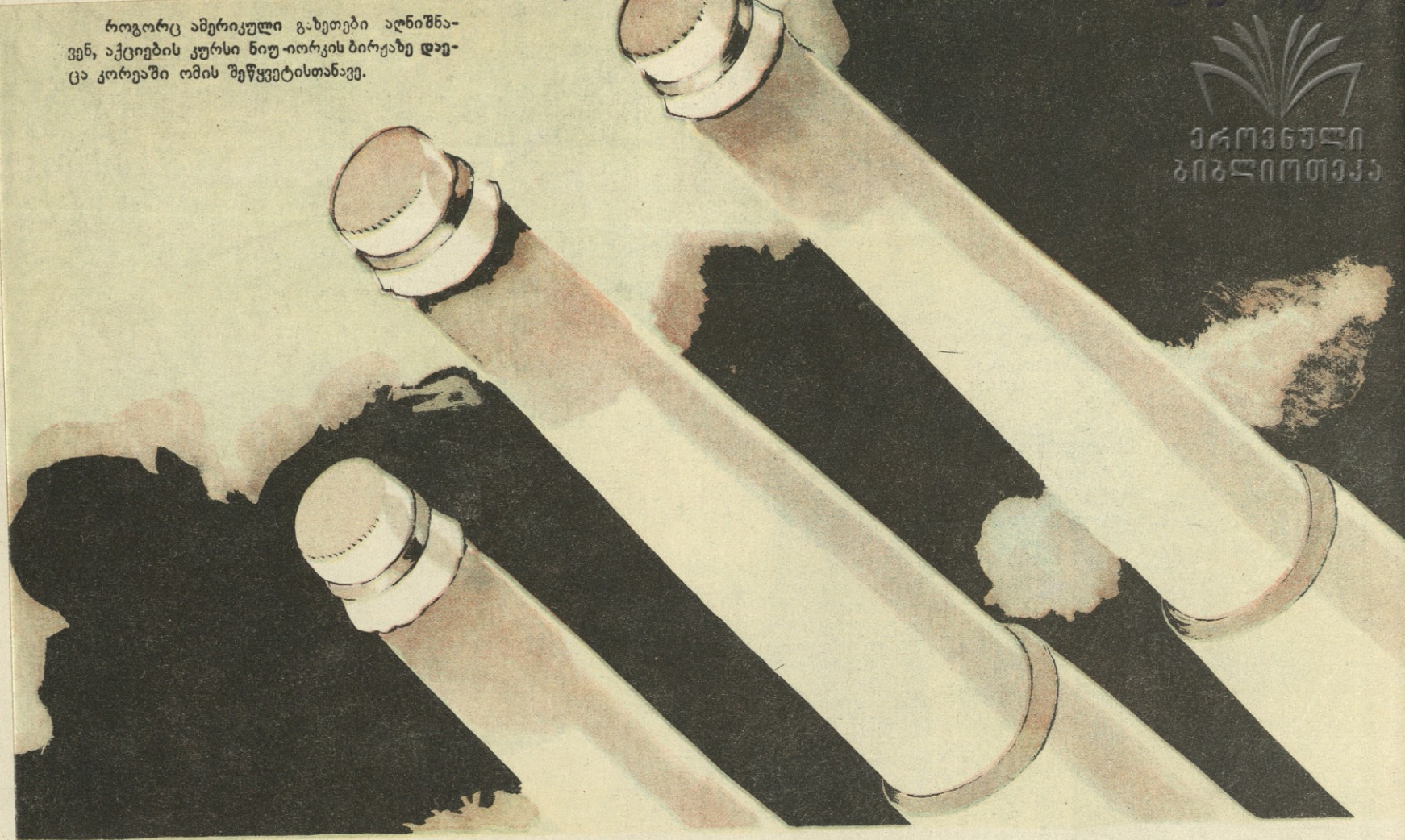
საინტერესოა ვიცოდეთ: 1945 წლიდან ხსენებულ საბინაო სამმართველოს რამდენი უფროსის ბინა იყო შესაკეთებელი და რამდენი დღით გაქიანურდა მისი შეკეთება?

საქართველოს სსრ სსხ წიგნის აკადემიაში
№ 184
შეინახა
31/12/53

რედაქტორი კარლ ოკაძე. სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ზელიაშვილი, ო. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნონეშვილი, ს. ფაშალიშვილი.

როგორც ამერიკული გაზეთები აღნიშნავენ, აქტივის კურსი ნიუ-იორკის ბირჟაზე დაეცა კორეაში თმის შეწყვეტისთანავე.

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

როცა შეწყდა ცეცხლის ფრქვევა,

თვალმა იწყო ცრემლის ფრქვევა.

ნახ. გ. ლომიძისა